

РЕШЕНИЕ

№ 3356

гр. София, 06.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 08.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **1636** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, във връзка с чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на К. Г. Д. с адрес: гр. С., жк „О срещу Заповед № РД – 0063/08.02.2011 г. на Изпълнителния Д. на Изпълнителната А. „. А., с която на основание чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение, на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като неправилна и незаконосъобразна. Оспорващият твърди, че в хода на дисциплинарното производство не са спазени изискванията на чл. 93 от ЗДСл, т.е. същият не е бил изслушан от органа по назначаването след вземане на решение от страна на дисциплинарния съвет. Навеждат се твърдения, че наложеното наказание не е съобразено с тежестта на извършеното нарушение, както и че не са налице фактическите обстоятелства, дали възможност на Изпълнителния Д. на Изпълнителната А. „. А. да упражни дадените му в закона правомощия. Инвокират се доводи, че оспорващият е уволнен дисциплинарно от длъжността началник на сектор „Котрол и административно-наказателна дейност” при Областен отдел „Контролна дейност – ДАИ” – гр. С., за неизпълнение на задължения, свързани с друга, заемана от него временно длъжност – Началник на отдел „Контролна дейност – ДАИ” – гр. С.. В проведеното по делото открито заседание, оспорващият се явява лично и чрез адвокат В. поддържа жалбата. От пълномощника му са постъпили подробни писмени бележки.

Ответникът по оспорването, чрез юрисконсулт Х намира жалбата за неоснователна, а наведените твърдения за недоказани. Допълнителни доводи са развити в писмен вид.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че К. Д. е бил назначен на длъжност „Началник на сектор Контрол и Административно-наказателна дейност” в Областен отдел „Контролна дейност – ДАИ” – гр. С., видно от Заповед № 866/17.12.2009 г. на Изпълнителния Д. на Изпълнителната А. „. А.. Със заповед № 833/15.12.2009 г. е наредено Д. да изпълнява временно длъжността началник на областен отдел „Контролна дейност – ДАИ” – гр. С.. Действието на този акт е прекратено със заповед № 086/05.03.2010 г.

Видно от формуляра за оценката на индивидуалното изпълнение на длъжността, служителят е получил оценка за периода 01.12.2008 г. – 30.11.2009 г. – „3” – „Изпълнението отговаря на изискванията”.

В периода 10-16.03.2010 г., в изпълнение на Заповед № РД - 01 -365/10.03.2010 г. е извършена проверка на дейността на Областен отдел „Контролна дейност-ДАИ” – С., резултатите, от която са обективирани в доклад № 11-01-129-247/3 от 25.03.2010 г., на заместник-И. Д. в Изпълнителната А. „. А.. Посоченият документ е съставен въз основа на доклади с номера № 11-01-29-247/1 от 16.03.2010 г. и № 11-01-29-302/1 от 15.03.2010 г. и на извършена цялостна комплексна проверка на посоченото звено в процесната администрация.

Видно от тези документи на 18.02.2010 г. А Д и М Г - главни специалисти в звено „Мониторинг и превенция на риска” в Изпълнителната А. „. А. са извършили проверка в три учебни центъра, сред които и в този на „Р” ООД, по отношение на организацията и изпълнението на седмичното обучение по Наредба № 41 от 4 август 2008 г. за условията и реда за провеждане на обучение на водачите на автомобили за превоз на пътници и товари и за условията и реда за провеждане на изпитите за придобиване на начална квалификация. При тази проверка са установени нарушенията, посочени в доклада, а именно отсъствие на курсистите за последните два учебни часа, отсъствие на лектора от кабинета и неправилно съхранение на съответната документация.

Проверяващите са констатирани, че в доклад, изх. № 11-01-29-247 от 01.03.2010 г. К. Д. е посочил, че при извършените проверки в учебния център на „Р” ООД на 18, 25 и 26.02.2010 г., не са констатирани нарушения. Установено е също, че от месец януари 2010 г. при извършване на проверки в учебните центрове служителите не попълват констативен протокол за проверка - Приложение № 18 към Указанията за контролната и административно-наказателната дейност и дейността по прилагане на принудителни административни мерки в Изпълнителната А. „. А., наричани по-нататък Указанията, утвърдени от изпълнителния Д. на агенцията със Заповед № РД - 105/11.05.2006 г. Това обстоятелство не е установено от К. Д., изпълняващ в този момент длъжността началник на областния отдел.

В доклада е посочено, че от прегледа на административно-наказателните преписки, заведени в актовата книга за 2010 г. (до 09.03.2010 г.), е установено, че не са спазени указанията, направени с писмо, рег. № 11-36-14 от 22.01.2010 г. от главния Д. на ГД „КД-ДАИ”, като в обстоятелствената част на актовете за установяване на административни нарушения са допускани неясноти, неточни формулировки и непълни описания, което обуславя порок на акта и е предпоставка за отмяна на наказателните

постановления, издадени въз основа на тях. Тези пропуски също не са били констатирани своевременно от оспорващия.

На последно място е установено, че Д. не е обезпечил изпълнението и на указания, направени с писмо с рег. № П-36-189 от 10.12.2009 г. от главния Д. на ГД „КД-ДАИ“, относно своевременното отразяване в системата АНД на информацията, подлежаща на въвеждане в същата. Констатирано е, че 20 броя връчени наказателни постановления и 13 броя връчени наказателни постановления с платени глоби не са изпратени за отразяване на информацията в системата АНД.

В доклада са описани и множество пропуски и неточности в подадените и приети документи на учебните центрове, представени от кандидати за изпит за придобиване на правоспособност за управление на МПС в периода 23.12.2009 г. - 05.03.2010 г.

Оспорващият е бил в отпуск поради временна неработоспособност в периода от 15.03.2010 г. до 29.01.2011 г., поради което за нарушенията, описани в доклад изх. № 11-01-129-247/3 от 25.03.2010 г., от него са изискани обяснения по реда на чл. 93, ал. 1 от ЗДСл, след завръщането му на работа и същият е бил поканен за изслушване, видно от полученото лично от него писмо изх. № 11-01-29-247/14/31.01.2011 г. на 01.02.2011 г. Няма данни Д. да се е явил за изслушване, независимо, че в оспорената заповед е посочено, че същият е бил изслушан. От негова страна са представени обяснения с писмо, рег. № 11-01-29-247/15 от 01.02.2011 г., които са били приети от дисциплинарно наказващия орг.

Със Заповед № РД-01-48 от 04.02.2012 г. на Изпълнителния Д. на И. А. „. А., на основание чл. 96, ал. 1 от ЗДСл на дисциплинарния съвет при И. А. „. А. е наредено да образува дисциплинарно дело срещу К. Д. за изясняване на фактите и обстоятелствата по случая, изложен в доклад, изх. № 11-01-129-247/3 от 25.03.2010 г., като се произнесе със становище относно наличието или не на извършени дисциплинарни нарушения и респективно, за съответстващото им наказание.

Дисциплинарният съвет е образувал дисциплинарно дело срещу служителя. На проведеното на 07.02.2011 г. заседание на съвета са направени констатации, че в доклада с изх. № 11-01-129-247/3 от 25.03.2010 г. се съдържат данни за извършени виновно от К. Г. Д. дисциплинарни нарушения. В протокола от заседанието е посочено, че с поведението си оспорващият на практика не е изпълнил своите задължения да организира работата в областния отдел по начин, обезпечаващ точното и качествено изпълнение на функциите на отдела, респективно на агенцията в цялост, което представлява дисциплинарно нарушение по чл. 89, ал. 2, т. 1 от ЗДСл, поради което е взето решение да му бъде наложено най-тежкото дисциплинарно наказание – „уволнение“.

Изпълнителния Д. на Изпълнителната А. „. А., преценявайки характера и тежестта на деянието е приел, че с същото представлява тежко дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 от ЗДСл, поради което и на основание чл. 108 от ЗДСл е издал оспорената заповед.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена К. Д. лично на 08.02.2011 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена чрез административния орган на 21.02.2011 г. /вх. № 11-01-29-247/18/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от

АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорената заповед, компетентния административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 от ЗДСл, а именно че с деянията си К. Д. не е изпълнил служебните си задължения и не е спазил разпоредбите на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

Съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 1 от АПК, при проверката на оспорения административен акт, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146. В хода на проведеното съдебно производство по делото е необходимо събраните доказателства да бъдат обсъдени в съвкупност.

Като първа фактическа предпоставка за упражняване на дадените му от закона правомощия, административният орган е приел обстоятелството, че Д. е информирал ръководството на Изпълнителната А. „А“, че при извършените на 18.02.2010 г. проверки на учебен център „Р“ ООД не са констатирани нарушения. Тази информация според доклад № 11-01-129-247/3 от 25.03.2010 г. на заместник-изпълнителния Д. в Изпълнителната А. „А“ е невярна, защото на същата дата други служители на агенцията са извършили проверка на този център и са установили нарушения на подзаконовите нормативни разпоредби, поради което държавният служител не способствал за създаване на увереност у органите, чиято дейност подпомага, че могат да му се доверяват и да разчитат на него – чл. 5, ал. 2 от Кодекса.

Анализът на приложените към административната преписка доказателства, според настоящия състав на съда опровергава направените от административния орган изводи. От приетото по делото писмо изх. № 11-01-29-247/01.03.2010 г. /л. 57/, подписано от К. Д. се установява, че същият само е препратил на зам. изпълнителния Д. на Изпълнителната А. „А“ докладна записка /л. 58/ на старши инспектор към сектор „ВАД“ при Областен отдел „Контролна дейност – ДАИ“ – гр. С., отразяваща резултати от извършени проверки. В посочения документ е посочено, че при извършени на 18, 25 и 26.02.2010 г. проверки на „Р“ ООД не са констатирани нарушения.

Според настоящия състав на съда, не може да се приеме, че Д., който не е участвал лично при извършването на проверките, отразени в посочената докладна записка е имал субективна представа за начина и времето на провеждането им и за направените от подчинените му служители констатации. В тази връзка следва да се отбележи, че отразените в доклад № 11-01-129-247/1 от 16.03.2010 г. обстоятелства отразяват извършена проверка в един малък интервал от време – 6 учебен час, когато е констатирано отсъствие на курсистите. Напълно е възможно, съставилият докладната записка служител да е проверявал центъра по-рано или по-късно и така да не е имал възможността да установи отсъствието. Другото отразено в доклада нарушение е свързано с воденето на документацията в центъра. В цитирания доклад е посочено, че документацията е неподходящо съхранявана, като изобщо не е отбелязано как същата следва да бъде съхранявана. В случая въобще не може да става въпрос за виновно неизпълнение на служебни задължения, а още по-малко за целенасочено прикриване на констатирани нарушения, както е посочено в оспорената заповед.

По отношение на направените констатации, че от месец януари 2010 г. при проверките

на учебните центрове не е бил изготвян констативен протокол – Приложение № 18 от Указанията, а е съставян доклад до Началника на Областния отдел „Контролна дейност – ДАИ” – гр. С., съдът намира този факт за установен, при липса на доводи в противната насока. Без съмнение в тази връзка, Д. като ръководител на контролното звено е следвало да следи за изпълнението на вътрешнослужебните актове, каквито са визираните Указания. Констатираното нарушение, на първо място не би могло да бъде характеризирано като толкова тежко, че да обуслови прилагането на разпоредбата на чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, защото съставяния доклад замества констатациите на контролните органи при извършените проверки и в случая единствената разлика е, че той не се подписва от проверяваното лице. В случай, че за него, от този доклад настъпят някакви негативни последици или санкции, законите му гарантират използването на достатъчно ефективни инструменти за защита. От друга страна при липса на изготвена и връчена на Д. длъжностна характеристика за длъжността началник на Областен отдел „Контролна дейност – ДАИ” – гр. С. към момента, в който той е изпълнявал тази длъжност, съдът не може да прецени, дали той изобщо е имал задължението да следи за съставянето на визираните констативни протоколи или това задължение е трябвало да бъде изпълнявано от друго длъжностно лице.

На следващо място съдът не може да възприеме направените от дисциплинарно наказващия орган изводи, че по вина на Д., не са спазвани указанията дадени с писмо рег. № 11-36-14 от 22.01.2010 г. на Главния Д. на ГД „КД-ДАИ”, поради което в обстоятелствената част на съставяните актове за установяване на административни нарушения са допускани неясноти, неточни формулировки и непълни описания на извършените нарушения – обстоятелства, които биха довели до евентуалната им отмяна от съда. В оспорената заповед не са описани точно визираните пропуски, а се прави препращане към доклад № 11-01-129-247/3 от 25.03.2010 г., на заместник-И. Д. в Изпълнителната А. „, А.. В подкрепа на направените констатации пълномощникът на ответника е представил 5 броя АУАН, съставени на 16.02.2010 г. и 25.02.2010 г. От прегледа на тези документи съдът намира, че същите са съставени съгласно изискванията на чл. 42 от ЗАНН. В тях са отразени, собственото, бащиното и фамилното име на съставителя и длъжността му, датата на съставяне на акта, датата и мястото на извършване на нарушението, описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, законните разпоредби, които са нарушени, собственото, бащиното и фамилното име и възрастта на нарушителя, точния му адрес и местоработата, единен граждански номер и имената и точните адреси на свидетелите. Наличието на визираните реквизити е предпоставка за законсъобразност на АУАН. Липсата на някой от тях е нарушение на административно-производствените правила, но не винаги би довела до отмяна на издаденото въз основа на акта наказателно постановление, още повече, че съгласно чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Правно неоснователно е да се твърди, че за да е законосъобразен издаден, един АУАН следва да съдържа и допълнителни реквизити, по преценка на един или друг орГ. Още по неразбираеми са разсъжденията, че визираните актове са опорочени до такава степен, че издадените въз основа на тях постановления ще бъдат отменени при евентуално обжалване. Изводите на административния орган са базирани на хипотези и предположения, които нямат нито фактическа, нито правна опора. Те представляват типичен пример за превратно упражняване на власт, защото

властническото волеизявление не се основава на конкретни факти, а на разсъждения върху бъдещи евентуални събития, които биха настъпили в следствие на твърдяното неизпълнение на служебните задължения. В тази връзка следва да се отбележи, че по преписката не съществуват доказателства, че въз основа на описаните АУАН изобщо са издавани наказателни постановления, а още по-малко те да са били отменени от съда, заради установените от органа пропуски при съставянето им. На последно място, независимо от малката му тежест, следва да бъде отчетено и обстоятелството, че по делото няма данни писмо рег. № 11-36-14 от 22.01.2010 г. да е сведено до знанието на Д.. Върху приложения към преписката екземпляр /л. 59/ е положен саморъчно написан текст, от който е видно, че то е било изпратено по факс. Няма данни, на чий факс, от кого и кога е било получено писмото.

По отношение на визираното в оспорената заповед нарушение, касаещо необезпечаването от страна на оспорващия на указанията, направени с писмо с рег. № П-36-189 от 10.12.2009 г. от главния Д. на ГД „КД-ДАИ”, относно своевременното отразяване в системата АНД на информацията, подлежаща на въвеждане в същата, съдът намира следното. Това деяние на Д., както междувременно и останалите, отразени в заповедта, са установени единствено въз основа на доклад № 11-01-129-247/3 от 25.03.2010 г., на заместник-И. Д. в Изпълнителната А. „. А.. Нито дисциплинарният съвет, нито наказващия орган са предприели събиране на доказателства, за да могат непосредствено да се убедят в истинността на описаните в доклада факти. По този начин са нарушени прогласените в чл. 9 и чл. 12 от АПК, принципите на служебното начало и на прозрачност в административното производство. Съгласно тези норми, административните органи са длъжни да събират всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица и да осигуряват пълнота на информацията в административното производство. В случая няма данни, Изпълнителният Д. на Изпълнителната А. „. А. да е положил минимални усилия да провери дали изложените във връзка с твърдяното нарушение обстоятелство отговарят на истината, още повече, че се касае за централизирана вътрешноведомствена информационна система, до която той несъмнено има непосредствен достъп. По делото няма никакви други доказателства за проявеното от Д. бездействие, освен визирания доклад. Както и при предходното твърдяно нарушение не е установено, че оспорващия изобщо е бил запознат с писмо рег. № 11-36-14 от 22.01.2010 г. Върху приложения към преписката екземпляр /л. 61/ е отбелязано единствено „по факс”, като няма данни на чий факс, кога и дали изобщо то е било изпратено.

На последно място съдът не може да се съгласи с твърдяно неизпълнение на служебните задължения, във връзка констатираните множество пропуски и неточности в подадените и приети документи на учебните центрове, представени от кандидати за изпит за придобиване на правоспособност за управление на МПС в периода 23.12.2009 г. - 05.03.2010 г. В оспорената заповед отново не са описани конкретните факти, а е извършено препращане към доклада, в който също не са описани пропуски, а бланкетно са изброени констатации. Използвани са общи фрази като „в определени периоди”, „срещат се регистри”, „допускат се поправки”, „допускат се кандидати” и т.н. Изложеното мотивира съда да направи извода, че не се касае за конкретно нарушение, защото ако имаше такова, то задължително, съгласно разпоредбата на чл. 97, ал. 1, т. 4 от ЗДСл, следваше да бъде описано, като се посочи, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават.

Съдът намира, че оспорената заповед не е съобразена и с разпоредбата на чл. 97, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, а именно никъде не са описани конкретни служебни задължения, които са били виновно нарушени. В тази връзка са използвани общи и твърде неясни описания, като „не е осъществявал контрол върху дейността на йерархично подчинените му служители, въпреки че осъществяването на такъв контрол е именно начина за установяване дали функциите, възложени на отдела, се изпълняват точно и качествено”. Този порок на оспорената заповед очевидно се дължи на липсата на изготвена и връчена на Д. длъжностна характеристика за длъжността началник на Областен отдел „Контролна дейност – ДАИ” – гр. С. към момента, в който той е изпълнявал тази длъжност. По тази причина, съдът не може да прецени, какви точно служебни задължения не е изпълнил Д., за да му се наложи най-тежкото дисциплинарно наказание.

Съдът счита за неоснователни оплакванията, касаещи неспазване на процедурата при провеждането на дисциплинарното производство.

Дисциплинарното производство е започнало с нарочен акт, с който оспорващият е бил запознат. Административният орган е дал възможност на Д. да участва в производството и да организира защитата си. Същият е бил поканен за изслушване преди заседанието на дисциплинарния съвет и са приети писмените му обяснения. Вярно е, че по преписката няма доказателства за извършено реално изслушване, но оспорващия не навежда оплаквания в тази насока, а само във връзка с това, че е следвало да бъде изслушан след решението на дисциплинарния съвет. Предвид на обстоятелството, че в хода на дисциплинарното производство не са установени факти, различни от описаните в доклад № 11-01-129-247/3 от 25.03.2010 г., на заместник-И. Д. в Изпълнителната А. „. А., съдът намира, че правото на защита на Д. не е накърнено, още повече, че в закона не е регламентирано времето, в което наказваното лице следва да бъде изслушано.

Административният орган е издал оспорената заповед в сроковете по чл. 94 от ЗДСл, съгласно която дисциплинарите наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Релевантният въпрос в случая е, кой е „моментът на откриване на нарушението”. Според трайната съдебна практика, нарушението следва да се счита открито тогава, когато е установено извършването му от лицето, осъществило с действия или бездействия съответното деяние, както и времето и мястото на извършването му. В разглеждания случай дисциплинарното наказание на жалбоподателя е наложено в рамките на преклузивните срокове по чл. 94 от ЗДСл. Обжалваният административен акт е издаден на 08.02.2011 г., като докладът на Зам. изпълнителния Д. на Изпълнителната А. „. А. е бил представен на дисциплинарно наказващия орган на 25.03.2010 г. Оспорващият е бил в законоустановен отпуск поради временна неработоспособност от 15.03.2010 г. до 29.01.2011 г., поради което през този период сроковете по чл. 94, ал. 1 от ЗДСл не текат. Веднага след завръщането му на работа, със Заповед № РД-01-48 от 04.02.2011 г. е било образувано дисциплинарното производство.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставено в сила.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че надлежният оспорващия,

чрез процесуалния си представител е поискал такива, на същият следва да се присъдят разноски. Пълномощникът на ответника по оспорването е направил възражение, на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК. Съдът намира искането за основателно, поради обстоятелството, че по делото са проведени само две заседания и не са извършвани никакви сложни процесуални действия от страна на пълномощника на оспорващия. По изложените съображения следва да се приеме, че възнаграждение в размер на 600 лева – четири пъти над минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата, е съобразено с действителната фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 5 от ГПК и чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Г. Д. с адрес: гр. С Заповед № РД – 0063/08.02.2011 г. на Изпълнителния Д. на Изпълнителната А. „. А., с която на основание чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение, на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл.

ОСЪЖДА И. А. „. А. на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 5 от ГПК, да заплати на К. Г. Д. с адрес: гр. С., № 2 сумата от 600 /шестстотин/ лева, представляваща част от платеното адвокатско възнаграждение, съобразно фактическата и правна сложност на делото.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б - тричленен състав.